

— Искамъ, — казалъ той, — да ми донесешъ единъ мѣхъ пълень съ млѣко отъ морскитѣ кобили. Ако не донесешъ, главата ти ще взема.

— Ще ти донеса, — казалъ Панко. Отишълъ на брѣга и повикалъ коня Камберата.

— Слушай, приятелю, царь Малай иска млѣко отъ морскитѣ кобили. Кжде ще го намѣримъ?

— Мѣхъ взема ли?

— Взехъ.

— Хайде, качвай се бързо! Азъ знамъ кжде пасатъ морскитѣ кобили.

Късно вечерта Панко се върналъ. Почукалъ на царскитѣ порти.

— Царю, отвори ми! Нося ти мѣхъ пълень съ млѣко.

Царь Малай му отворилъ, отнесли млѣкото въ банята и напълнили голѣмия казанъ. Много се радвалъ царьтъ, че хубавъ ще стане. Но морската царкиня каза:

— За да станешъ хубавъ, трѣбва да се кжпишъ въ врѣло млѣко.

— Но може ли въ врѣло млѣко? — уплашилъ се царьтъ.

— Е, може, не може — не знамъ! Или ще се окжпишъ въ врѣло млѣко, или нѣма да се омжжа за тебъ.

Царь Малай изведнажъ се сѣтилъ нѣщо. Повикалъ Панко и му заповѣдалъ да се окжпи той преди него въ врѣлото млѣко.

— Ще се окжпя, царю, но пусни ме за малко вѣнъ, — отговорилъ Панко. Следъ като излѣзълъ, той затичалъ на брѣга и раздрѣнкалъ юздата. Прилетѣлъ коня Камберата.

— Царь Малай иска да се окжпя въ врѣло млѣко, — оплакалъ се Панко.

— Не тжгувай! — успокоилъ го коня Камберата. — Азъ ще се превърна на магаре. Ти ще ме вържешъ за казана. Като се кжпишъ, азъ ще ти духамъ хладина и нищо нѣма да ти стане.

Още не свършилъ думитѣ си, коня Камберата се превърналъ на магаре. Панко го завелъ въ царската баня и вързалъ за казана. После се съблѣкълъ и започналъ да се кжпи. Огньтъ силно пламтѣлъ, млѣкото кипѣло, но магарето духало и Панко не се изгорилъ. Изкжпалъ се и станалъ чуденъ красавецъ. По-хубавъ отъ най-хубавия царски синъ. Видѣла го морската царкиня и много го харесала. А царь Малай се люто разсърдилъ! Съблѣкълъ се бързо и влѣзълъ въ банята. Но като видѣлъ магарето, се развикалъ:

— Де махате това дръгливо магаре! Азъ не съмъ циганинъ! Азъ имамъ такива хубави коне! Доведете ми най-хубавия коня!

Разтичали се слугитѣ. Извели магарето. Довели най-хубавия коня. Вързали го за казана.

Ядосаниятъ царь скочилъ въ врѣлото млѣко и веднага се сварилъ. Нищо не останало отъ него. И Панко станалъ царь.

Дълго царували Панко и неговата красива жена — морската царкиня съ златнитѣ коси.

Орлинъ Василевъ

Редактори : Елинъ Пелинъ и Александъръ Спасовъ.

Стопанинъ-издателъ : Ал. Спасовъ, ул. „Бачо Киро“ 10. Телеф. 39.22